

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 13. júla 2023 (*)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – článok 2 ods. 1 písm. c) – Poskytovanie služieb za protihodnotu – Organizácie, ktoré sa spravujú verejným právom – Obec, ktorá vyberá daň za ubytovanie za sprístupnenie kúpeľných zariadení prístupných pre všetkých“

Vo veci C-344/22,

ktorej predmetom je návrh na zažatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd, Nemecko) z 15. decembra 2021 a doručený Súdnemu dvoru 27. mája 2022, ktoré súvisí s konaním:

Gemeinde A

proti

Finanzamt,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predseda desiatej komory D. Gratsias, sudcovia I. Jarukaitis a Z. Csehi (spravodajca),

generálny advokát: T. Žapeta,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteňom na písomnú časť konania,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Gemeinde A, v zastúpení: G. Burret a N. Katemann, Rechtsanwältinnen,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a N. Scheffel, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Jokubauskaitė a B. Martenczuk, splnomocnení zástupcovia,

so zreteňom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 ods. 1 písm. c) a článku 13 ods. 1 druhého pododseku smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1, ďalej len „smernica o DPH“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Gemeinde A (obec A, Nemecko) a Finanzamt (finančný úrad, Nemecko) vo veci práva obce A na odpôčítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) zaplatenej na vstupe.

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 2 ods. 1 smernice o DPH stanovuje:

„DPH podliehajú tieto transakcie:

...

c) poskytovanie služieb za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká.

...“

4 Podľa článku 9 ods. 1 tejto smernice:

„Zdaniteľná osoba“ je každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhládnuť od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

„Ekonomická činnosť“ je každá činnosť výrobcov, obchodníkov alebo osôb poskytujúcich služby vrátane ťažobných a poľnohospodárskych činností a činností pri výkone slobodných povolání. Ekonomickou činnosťou je predovšetkým využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely získania príjmu na pokračujúcom základe.“

5 Článok 13 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje:

„Štátne orgány, orgány regionálnej a miestnej správy a iné orgány riadiace sa verejným právom sa nepovažujú za zdaniteľné osoby vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány ani vtedy, keď v súvislosti s týmito činnosťami alebo plneniami inkasujú [vyberajú – neoficiálny preklad] dávky, poplatky, príspevky alebo platby.

Ak sa zúčastňujú takýchto činností a plnení, považujú sa za zdaniteľné osoby v súvislosti s týmito činnosťami a plneniami v tých prípadoch, keď by zaobchádzanie s nimi ako s nezdaniteľnými osobami viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže.

...“

6 Článok 168 tej istej smernice znie:

„Pokiaľ ide o tovar a služby, ktoré sú použité na účely zdaniteľných transakcií zdaniteľnej osoby, táto má právo v členskom štáte, v ktorom uskutočňuje tieto transakcie, odpôčítať z výšky DPH, ktorú je povinná zaplatiť, tieto sumy:

a) DPH splatnú alebo zaplatenú v tomto členskom štáte za tovar, ktorý jej bol alebo bude dodaný, a za služby, ktoré jej boli alebo budú poskytnuté, inou zdaniteľnou osobou,

...“

Nemecké právo

7 Ustanovenie § 1 Umsatzsteuergesetz (zákon o dani z obratu) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (čalej len „UStG“) v odseku 1 stanovuje:

„DPH podliehajú tieto plnenia:

1. dodávky tovaru a iné plnenia za protihodnotu uskutočnené v tuzemsku podnikateľom v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Daňová povinnosť nezaniká, ak sa plnenie uskutočňuje na základe zákonného alebo úradného príkazu alebo sa považuje za uskutočnené podľa zákonného ustanovenia,

...“

8 Podľa § 2 UStG:

„1. Za podnikateľa sa považuje osoba, ktorá nezávisle vykonáva priemyselnú, obchodnú, remeselnú alebo profesionálnu činnosť. Podnik zahŕňa všetky priemyselné, obchodné, remeselné alebo profesijné činnosti podnikateľa. Priemyselnou, obchodnou, remeselnou alebo profesijnou činnosťou je akákoľvek trvalá činnosť vykonávaná s cieľom dosiahnuť zisk, a to aj v prípade, keď nejde o zárobkovú činnosť, alebo v prípade, že združenie osôb vykonáva svoje činnosti len vo vzťahu k vlastným členom.

...

3. Právnické osoby verejného práva vykonávajú priemyselnú, obchodnú, remeselnú alebo profesijnú činnosť len v rámci svojich prevádzkarní priemyselného alebo obchodného charakteru... alebo poľnohospodárskych či lesníckych prevádzok. ...“

9 Ustanovenie § 12 UStG v odseku 2 stanovuje:

„Sadzba dane sa zníži na 7 % v prípade týchto plnení:

...

9. plnenia, ktoré priamo súvisia s prevádzkovaním plavární, ako aj prevádzkovaním liečebných kúpeľov. To isté platí pre sprístupnenie kúpeľných zariadení, pokiaľ sa má ako protihodnota zaplatiť daň za ubytovanie,...“

10 Podľa § 4 ods. 1 Gemeindeordnung für Baden-Württemberg (Zákoník o obciach Bádenska-Württemberska) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (čalej len „GemO“):

„Obce môžu upraviť záležitosti obecnej samosprávy nariadením, pokiaľ nie sú upravené zákonom. ...“

11 Ustanovenie § 10 ods. 2 a 3 GemO znie:

„2. Obec v medziach svojich finančných schopností zriaďuje verejné zariadenia potrebné na uspokojenie ekonomických, sociálnych a kultúrnych potrieb svojich obyvateľov. Obyvatelia sú v

rámci platných predpisov oprávnení využívať verejné zariadenia obce podľa rovnakých zásad. Sú povinní platiť obecné poplatky.

3. Osoby, ktoré v obci vlastnia nehnuteľnosť alebo vykonávajú obchodnú činnosť, a nebyvajú v obci, sú rovnakým spôsobom oprávnené využívať verejné zariadenia nachádzajúce sa v obci určené pre vlastníkov nehnuteľností alebo obchodníkov a povinní platiť obecné poplatky za svoju nehnuteľnosť alebo za svoju prevádzku obchodnej činnosti.“

12 Ustanovenie § 2 Kommunalabgabengesetz für Baden-Württemberg (zákon o obecných daniach Bádenska-Württemberska) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej v odseku 1 stanovuje:

„Obecné dane sa vyberajú na základe nariadenia. Nariadenie určuje najmä okruh poplatníkov, predmet, vymeriavací základ a sadzbu dane, ako aj vznik danej povinnosti a splatnosť dane.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 Žalobkyňa vo veci samej je obec a štátom uznaná ako klimatické kúpeľné miesto. Kúpeľné zariadenie tejto obce je podľa obecného práva spravované ako „vlastná prevádzka“ a z hľadiska ustanovení uplatniteľných v oblasti dane z príjmov právnických osôb je podnikom obchodnej povahy.

14 Z tohto dôvodu žalobkyňa vo veci samej vyberá daň za ubytovanie v súlade s § 4 GemO v spojení s nariadením uvedenými v § 2 zákona o obecných daniach Bádenska-Württemberska (okrem len „nariadenie obce“) na pokrytie výdavkov vynaložených na výstavbu a údržbu zariadení určených na liečbu a oddych, ako aj na podujatia organizované na tieto účely.

15 Dani za ubytovanie podliehajú po prvé osoby, ktoré nemajú bydlisko v obci a ktorým je ponúknutá možnosť využívať tieto zariadenia a zúčastňovať sa na uvedených podujatiach, po druhé osoby s bydliskom v obci, ktorých osobné vzťahy sú sústredené v inej obci, a po tretie osoby, ktoré nemajú bydlisko v obci, ktoré sa zdržiavajú v obci z pracovných dôvodov s cieľom zúčastniť sa na kongresoch alebo iných podujatiach (okrem spoľne len „osoby podliehajúce dani za ubytovanie“). Daň za ubytovanie sa naopak nevyberá u jednotlivých návštevníkov, s bydliskom alebo bez bydliska, ktorí v obci pracujú alebo študujú.

16 V prípade osôb, ktoré nemajú bydlisko v obci, je daň za ubytovanie stanovená v určitej výške za každý deň pobytu a v prípade osôb s bydliskom v obci, ktoré jej podliehajú, paušálnou sumou za rok, bez ohľadu na dĺžku, frekvenciu a sezónu ich pobytu.

17 V návrhu na začatie prejudiciálneho konania je uvedené, že ktokoľvek, kto ubytováva osoby za protihodnotu, prevádzkuje kemping alebo poskytuje svoje ubytovanie ako dovolenkové ubytovanie osobám, ktoré nemajú bydlisko v obci, za protihodnotu, je povinný do troch dní po ich príchode a ich odchode ohlásiť príchod a odchod týchto osôb. Okrem toho cestovné kancelárie majú ohlasovaciu povinnosť na účely dane za ubytovanie, ak je táto daň súčasťou protihodnoty, ktorú má účastník zájazdu zaplatiť.

18 Žalobkyňa vo veci samej financovala vďaka príjmom pochádzajúcim z výberu tejto dane v rokoch 2009 až 2012 (okrem len „sporné roky“) výstavbu, údržbu a obnovu najmä kúpeľného parku, kúpeľného domu a obnovu chodníkov (okrem spoľne len „kúpeľné zariadenia“). Tieto zariadenia sú prístupné pre každého bezplatne, pričom na vstup nie je potrebná pobytová karta.

19 Keďže sa žalobkyňa vo veci samej vo svojich daňových priznaniach k DPH za sporné roky domnievala, že daň za ubytovanie predstavuje odmenu za činnosť podliehajúcu DPH, konkrétne

za prevádzkovanie kúpeľného strediska, požiadala o odpísanie DPH zaplatenej za všetky služby, ktoré jej boli poskytnuté na vstupe a ktoré súviseli s cestovným ruchom.

20 V rámci daňovej kontroly na mieste, ktorú vykonala žalovaná vo veci samej, kontrolór najmä vylúčil sumy DPH zaplatenej na vstupe, ktoré nesúviseli s prevádzkovaním kúpeľného strediska, a zohľadnil sumy DPH zaplatenej na vstupe, ktoré sa týkali kúpeľného domu len v rozsahu, v akom bol tento dom prenajatý. Dňa 20. marca 2015 žalovaná vo veci samej vydala pozmeňujúce daňové výmery k DPH v súlade s týmito zisteniami.

21 V nadväznosti na zamietavé správne rozhodnutie prijaté v rámci predchádzajúceho konania o sťažnosti podala žalobkyňa vo veci samej žalobu na Finanzgericht Baden-Württemberg (Finančný súd Bádensko-Württembersko, Nemecko).

22 Rozsudkom z 18. októbra 2018 tento súd zamietol túto žalobu, pričom v podstate rozhodol, že žalobkyňa vo veci samej pri svojej činnosti, ktorá viedla k výberu dane za ubytovanie, nekonala ako podnikateľ. Uviedol, že vzhľadom na to, že prevádzkovanie kúpeľných zariadení za daň za ubytovanie ako protihodnotu nepredstavuje činnosť podnikateľa, a preto deklarované plnenia vyplývajúce z výberu tejto dane nemohli podliehať DPH a že v dôsledku toho musí byť odpísanie DPH zaplatenej na vstupe, ktoré pôvodne deklarovala žalovaná vo veci samej, odmietnuté. Pripomenul však zákaz stanovenia dane nevýhodným spôsobom (*reformatio in peius*) vo vzťahu k žalobkyni.

23 Žalobkyňa vo veci samej podala proti tomuto rozsudku opravný prostriedok „Revision“ na Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd, Nemecko), ktorý je vnútroštátnym súdom a ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

24 Tento súd sa v prvom rade pýta, či sa má alebo nemá v prejednávanej veci dospieť k záveru o existencii poskytovania služieb za protihodnotu, pričom spresňuje, že sa prikláňa k zápornej odpovedi. Kúpeľné zariadenia totiž môžu bezplatne využívať aj osoby, ktoré nepodliehajú dani za ubytovanie. Z tohto hľadiska príjemca služby poskytnutej za daň za ubytovanie ako protihodnotu nie je identifikovateľný, pretože osoba podliehajúca tejto dani nezískala vo vzťahu k verejnosti, ktorá môže tieto zariadenia tiež bezplatne využívať, žiadnu konkrétnu výhodu, ktorá by mohla byť predmetom spotreby a ktorá by išla nad rámec výhody získanej touto verejnosťou. Uvedený súd má však pochybnosti, pokiaľ ide o otázku, či sa má právny vzťah medzi žalobkyňou vo veci samej a kúpeľnými hosťami posudzovať samostatne. Podľa nariadenia obce tieto osoby totiž platia za poskytnutie kúpeľných zariadení určitú sumu dane za ubytovanie za každý deň pobytu. Platby tak predstavujú protihodnotu za možnosť využívať tieto kúpeľné zariadenia. Napokon ten istý súd poznamenáva, že nie je vylúčené, že ide o trvalo stratovú činnosť vzhľadom na skutočnosť, že daň za ubytovanie nepokrýva prevádzkové náklady kúpeľných zariadení.

25 V druhom rade v prípade, že by sa malo na otázku uvedenú v predchádzajúcom bode tohto rozsudku odpovedať kladne, vnútroštátny súd sa pýta Súdneho dvora, či sa má na účely určenia existencie „závažného narušenia hospodárskej súťaže“ v zmysle článku 13 ods. 1 druhého pododseku smernice o DPH preskúmať vzťahová nielen na územia žalobkyne vo veci samej, ale aj susedných obcí, spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko (Nemecko) alebo spolkového územia.

26 Za týchto podmienok Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Vykonáva obec, ktorá na základe nariadenia obce vyberá od návštevníkov, ktorí sa zdržiavajú v obci (kúpeľní hostia), za sprístupnenie kúpeľných zariadení (napríklad kúpeľného

parku, kúpeňného domu, chodníkov) ,da? za ubytovanie' (ur?itej sumy za de? pobytu), za okolností, o aké ide v konaní vo veci samej, sprístup?ovaním týchto kúpe?ných zariadení kúpe?ným hos?om za da? za ubytovanie ekonomickú ?innos? v zmysle ?lánku 2 ods. 1 písm. c) [smernice o DPH] aj v prípade, že sú tieto kúpe?né zariadenia v každom prípade komuko?vek vo?ne prístupné (a teda najmä aj obyvate?om obce, ktorí neplatia da? za ubytovanie, alebo iným osobám, ktoré nie sú povinné plati? da? za ubytovanie)?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: za vyššie uvedených okolností vo veci samej, pri posudzovaní otázky, ?i by nezda?ovanie obce viedlo k závažnému narušeniu hospodárskej sú?aže' v zmysle ?lánku 13 ods. 1 druhého pododseku [smernice o DPH], sa relevantný geografický trh obmedzuje len na územie obce?'

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

27 V rozsahu, v akom vnútroštátny súd v znení prvej otázky uvádza pojem „ekonomická ?innos?“, treba pripomenúť, že podľa ?lánku 9 ods. 1 prvého pododseku smernice o DPH je „zdanite?ná osoba“ každá osoba, ktorá nezávisle a na akomko?vek mieste vykonáva ekonomickú ?innos?, odhladnuc od ú?elu alebo výsledkov tejto ?innosti. V súlade s ?lánkom 9 ods. 1 druhým pododsekom „ekonomická ?innos?“ je každá ?innos? výrobcov, obchodníkov alebo osôb poskytujúcich služby vrátane ?ažobných a po?nohospodárskych ?inností a ?inností pri výkone slobodných povolání.

28 Pod?a ustálenej judikatúry pritom ?innos? môže by? kvalifikovaná ako ekonomická ?innos? v zmysle ?lánku 9 ods. 1 druhého pododseku smernice o DPH iba vtedy, ak zodpovedá jednej z transakcií uvedených v ?lánku 2 ods. 1 smernice o DPH (rozsudok z 15. apríla 2021, Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA, C?846/19, EU:C:2021:277, bod 32, ako aj citovaná judikatúra).

29 Na ú?ely ur?enia, ?i sprístupnenie kúpe?ných zariadení za podmienok, o aké ide vo veci samej, predstavuje ekonomickú ?innos? v zmysle ?lánku 9 ods. 1 druhého pododseku smernice o DPH, a v dôsledku toho, ?i je žalobky?a vo veci samej zdanite?nou osobou v zmysle ?lánku 9 ods. 1 prvého pododseku tejto smernice, treba preto v prvom rade ur?i?, ?i v rámci tohto sprístupnenia uskuto?nila plnenie spo?ívajúce v poskytovaní služieb za protihodnotu uvedenú v ?lánku 2 ods. 1 písm. c) uvedenej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2016, Geemente Borsele a Staatssecretaris van Financiën, C?520/14, EU:C:2016:334, bod 22).

30 V rozsahu, v akom skuto?nosti predložené vnútroštátnym súdom v návrhu na za?atie prejudiciálneho konania umož?ujú domnieva? sa, že v konaní vo veci samej ide o poskytovanie služieb, treba overi?, ?i toto poskytovanie možno považova? za uskuto?nené žalobky?ou vo veci samej za protihodnotu, ako to vyžaduje ?lánok 2 ods. 1 písm. c) tej istej smernice o DPH (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2016, Geemente Borsele a Staatssecretaris van Financiën, C?520/14, EU:C:2016:334, bod 23).

31 Treba teda konštatova?, že svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, ?i sa má ?lánok 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH vyklada? v tom zmysle, že sprístupnenie kúpe?ných zariadení obcou predstavuje „poskytovanie služieb za protihodnotu“ v zmysle tohto ustanovenia, ak obec vyberá od návštevníkov s pobytom v obci da? za ubytovanie v ur?itej výške za každý de? pobytu, hoci tieto zariadenia sú vo?ne a bezplatne sprístupnené všetkým.

- 32 ?lánok 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH stanovuje, že DPH podlieha poskytovanie služieb za protihodnotu na území ?lenského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká.
- 33 Poskytovanie služieb sa vykonáva za „protihodnotu“ v zmysle ?lánku 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH, ak medzi poskytovateľom a príjemcom existuje právny vzťah, v rámci ktorého dôjde k výmene vzájomných plnení, pričom odmena prijatá poskytovateľom predstavuje skutočnú protihodnotu za identifikovateľnú službu poskytnutú príjemcovi. Je to tak v prípade, ak existuje priama súvislosť medzi poskytnutou službou a prijatou protihodnotou (rozsudok z 20. januára 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, bod 27 a citovaná judikatúra).
- 34 Nezdá sa však, že existuje právny vzťah, v rámci ktorého si vzájomné plnenia vymieňajú na jednej strane obec, ktorá na základe nariadenia obce vyberá daň za ubytovanie v určitej výške za každý deň pobytu od návštevníkov s pobytom na jej území, a na druhej strane týmito návštevníkmi, ktorí majú právo používať kúpeľné zariadenia sprístupnené touto obcou, ktoré sú voľne prístupné všetkým, vrátane osôb nepodliehajúcich tejto dani.
- 35 Odmenu prijatú obcou, a to daň za ubytovanie totiž nemožno považovať za odmenu vyplývajúcu z poskytnutia služby, konkrétne z poskytnutia kúpeľných zariadení, za ktoré predstavuje priamu protihodnotu.
- 36 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že priama súvislosť existuje, ak sú dve plnenia vzájomne podmienené, a to že k prvému plneniu dôjde len pod podmienkou, že sa vykoná aj druhé, a naopak (rozsudok z 11. marca 2020, San Domenico Vetraria, C-94/19, EU:C:2020:193, bod 26 a citovaná judikatúra).
- 37 Povinnosť zaplatiť daň za ubytovanie vyplýva pre osoby povinné zaplatiť túto daň na základe nariadenia obce, ktoré tiež určuje výšku uvedenej dane (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. januára 2017, SAWP, C-37/16, EU:C:2017:22, bod 28).
- 38 Predovšetkým povinnosť zaplatiť daň za ubytovanie nesúvisí s využívaním kúpeľných zariadení sprístupnených obcou osobami podliehajúcimi tejto povinnosti, ale s pobytom na území obce bez ohľadu na dôvody, ktoré ho odôvodňujú. Návštevníci s pobytom v obci sú tak povinní zaplatiť uvedený poplatok, a to aj vtedy, ak sa tam zdržiavajú z iných dôvodov, ako je návšteva ich rodinných príslušníkov alebo známych, ktorí tam bývajú a nemajú v úmysle využívať kúpeľné zariadenia (pozri analogicky rozsudok z 22. júna 2016, Český rozhlas, C-11/15, EU:C:2016:470, body 25 a 26).
- 39 Okrem toho, hoci osoby podliehajúce dani za ubytovanie majú možnosť používať kúpeľné zariadenia, tieto zariadenia sú voľne a bezplatne prístupné každému vrátane obyvateľa obce alebo jednodňového návštevníka, bez ohľadu na to, či je alebo nie je povinný zaplatiť daň za ubytovanie. Osoby podliehajúce dani za ubytovanie tak nemajú iné výhody ako osoby, ktoré využívajú tieto kúpeľné zariadenia a ktoré nie sú povinné platiť túto istú daň.
- 40 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať, že ?lánok 2 ods. 1 písm. c) smernice o DPH sa má vykladať a v tom zmysle, že sprístupnenie kúpeľných zariadení obcou nepredstavuje „poskytovanie služieb za protihodnotu“ v zmysle tohto ustanovenia, ak táto obec na základe svojho nariadenia vyberá od návštevníkov s pobytom v obci daň za ubytovanie v určitej výške za každý deň pobytu, keďže povinnosť zaplatiť túto daň nesúvisí s využívaním týchto zariadení, ale s pobytom na území obce, a uvedené zariadenia sú voľne a bezplatne prístupné všetkým.

O druhej otázke

41 Vzhľadom na to, že vnútroštátny súd spresňuje na jednej strane, že v prípade zápornej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku treba žalobu zamietnuť, a na druhej strane, že druhá prejudiciálna otázka je položená len v prípade kladnej odpovede na prvú otázku, nie je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo zatiaľ v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

Článok 2 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty

sa má vykladať v tom zmysle, že:

sprístupnenie kúpečných zariadení obcou nepredstavuje „poskytovanie služieb za protihodnotu“ v zmysle tohto ustanovenia, ak táto obec na základe svojho nariadenia vyberá od návštevníkov s pobytom v obci daň za ubytovanie v určitej výške za každý deň pobytu, keďže povinnosť zaplatiť túto daň nesúvisí s využívaním týchto zariadení, ale s pobytom na území obce, a uvedené zariadenia sú voľne a bezplatne sprístupnené všetkým.

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.